

Deze is
voor jou

Van dezelfde auteur:

Laat maar waaien, over liefde, leven en lust

111x Daphne, over mannen, moeders, en meer!

De dikke van Daphne, over zwanger zijn en moeder worden

De geboorte van een moeder

Liefde

Alles is zoals het zou moeten zijn (roman)

Seks

Typisch Nederlands

Deze is voor jou

 daphne_deckers over
pubers 🙄, papa's 😎 en andere
perikelen 😍🔪🐶👠

the house of books

© Daphne Deckers 2015

© The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch

© Beeldmateriaal omslag en binnenwerk: Daphne Deckers

Illustraties: Dreamstime

Vormgeving: De Grafische Keuken, Hilversum

ISBN 978 90 443 4900 9

ISBN 978 90 443 4901 6 (e-book)

NUR 401

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GEEN KUNST AAN

‘Mamaaaaa!’ kwam Emma afgelopen zondagmiddag de keuken binnengestormd. ‘Ik ben zó stom geweest! En nu weet ik niet wat ik moet doen!’ Er schoten meteen allerlei doemscenario’s door mijn hoofd (Seks! Drugs! Alcohol!), maar het bleek iets cultureels te zijn – in de ogen van mijn puber ongetwijfeld óók een heel groot drama. ‘Ik heb me vergist in de week,’ zei ze paniekerig, ‘en nu moet ik vóór morgen voor school iets cultureels hebben gedaan. Kun jij me nu nog effe naar het Stedelijk Museum in Amsterdam rijden? Ik heb op internet gezien dat het nog tot zes uur open is, en ik hoef maar tien minuutjes binnen te zijn.’ Vooruit dan maar weer. Lang leve de culturele vorming. Ik was zelf eerlijk gezegd ook nog nooit in het Stedelijk geweest, en ik wilde ‘de badkuip’ eigenlijk best wel eens van binnen zien. Nu houd ik heel erg van klassieke kunst (ik ben natuurlijk niet voor niks met Johnny de Mol naar Pompeii gegaan) maar moderne kunst, en zeker de conceptuele kunst, vind ik wat, eh... moeilijker.

Veel van die voorwerpen en installaties hebben een hoog WTF-gehalte, om ze maar eens oneerbiedig te benoemen. Zo struikel je in de eerste zaal van het Stedelijk meteen over een houten tafeltje met daarop een forse, uitgehouwen steen. Dit kunstwerk van Lawrence Weiner heet: *Wat op de tafel staat, staat op de tafel*, en liet Emma en mij in verbijstering achter. Dan was er nog een

muurgroot neonkunstwerk onder de welluidende naam: *Pizza, pasta, sushi*. En wat te denken van een doek dat helemaal egaal zwart is geverfd? Of drie looprekken met een ijzeren stang met Amerikaanse nummerborden eraan vast? We zijn uiteindelijk veel langer binnen geweest dan de door Emma beoogde tien minuten, maar we hebben ook geregeld gegierd van het lachen. Puberdochters zijn niet altijd even makkelijk in de omgang, maar dit was één van de leukste uitjes die ik in lange tijd met Emma heb gehad. En dat is op zich al een hele kunst.

Volgens de site van het Stedelijk hebben sommige installaties 'wonderlijk **transcendentale** parabetekenissen'. En ja, wonderlijk zijn ze zeker. Maar is het ook kunst? Toen het beroemde schilderij *Who's Afraid of Red, Yellow and Blue* door een gestoorde man aan flarden werd gesneden, werd de verdachte door de politie met gespreide armen tegen een abstract schilderij aan gezet. Zelfs in het Stedelijk, met de bordjes ernaast, is het blijkbaar soms moeilijk om de kunst te herkennen. Maar mijn moeder, die kunsthistorica is, zei dat conceptuele kunst juist is bedoeld om de fantasie te prikkelen. Of de lachspieren – zolang er maar iets gebeurt in de kijker, iets wat blijft hangen. 'Welk kunstwerk herinner je je over tien jaar nog?' vroeg ze. 'Ik denk die steen op dat tafeltje,' zei ik. 'Dan heeft de kunstenaar toch iets in je geraakt,' zei mijn moeder. 'Missie geslaagd, toch?' Best een interessante gedachte. Het zette me in ieder geval aan het denken. En waar ging Emma haar verslag over doen? *Pizza, pasta, sushi*. Had die neoninstallatie iets in haar geraakt? 'Weetiknie. Ik vind het gewoon alle drie lekker.'

DUIMPJE OMHOOG

Sinds januari heb ik een Instagramaccount (@daphne_deckers) en tot nu toe bevalt me dat prima. Eerder schreef ik dat het voor auteurs steeds moeilijker wordt om een boek onder de aandacht te brengen, en een van de dingen die daarbij kan helpen is volop aanwezig zijn op social media. Nu heb ik al jaren een Facebookpagina (facebook.com/daphnedeckerswelkom) maar Twitter heb ik altijd gemeden. Dat blijkt 'men' best gek te vinden voor een columnist, maar ik heb gemerkt dat de beperking van 140 tekens niet altijd het beste in mensen naar boven haalt. Omdat je op Twitter kort en krachtig moet zijn, gaat de nuance nogal eens verloren. Instagram daarentegen ervaar ik als een vriendelijke *community* waar je inkijkjes kunt krijgen in het leven van andere mensen. Natuurlijk kun je gluren bij de beroemde burens: van Obama en Rihanna tot de Paus (@newsva) en Choupette, de poes van Karl Lagerfeld. Maar er zijn ook veel schrijvers, kunstenaars en *comedians* op Instagram te vinden, en het is verslavend om al hun grappige, interessante en inspirerende berichten te bekijken.

Daar zit echter ook meteen het pijnpunt: ik ben iemand die zich behoorlijk snel laat afleiden, en social media zijn ontworpen om je aandacht te trekken. Iedere keer als het scherm van je telefoon oplicht, reageert je brein met een vonkje dopamine, het gelukshormoon. Leuke foto's, *likes* of *regrams* zetten bij mij een soort

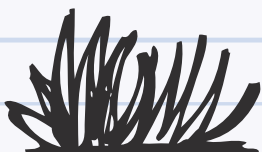
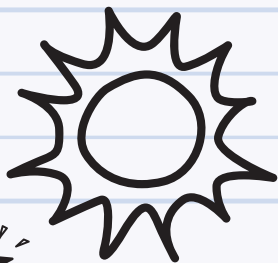
jackpoteffect in werking waardoor ik steeds meer muntjes wil ingooien. En ik word natuurlijk geacht om ook zelf berichten te posten, waardoor ik er weer een taakje bij heb. Soms moet ik mijn telefoon echt in een andere kamer leggen, anders komt mijn column of het begin van mijn nieuwe boek nooit op gang. Daarnaast heb ik ook nog te maken met twee kritische pubers die uiteraard al veel langer op Instagram zitten, en die mijn account met een mengeling van verwondering en meewarigheid gadeslaan. Want Facebook, dát was het reservaat waar ouders hadden moeten blijven. Jongeren zijn daar gillend vandaan gerend, want wie wil er nou onder zijn partyfoto's een duimpje omhoog van zijn oma?

Maar nu Instagram zo populair is geworden dat het Twitter voorbij is gestreefd, trekken veel jongeren weer verder naar Snapchat of Tumblr. En ondertussen zegt Emma dingen tegen mij als: 'Mam, waarom schrijf jij zoveel woorden onder je Instagramfoto's?' Eh, zoveel woorden? Meer dan twee à drie regeltjes zijn het niet. 'Veelsteveel,' meende ze, 'zoiets doe je niet!' Welkom bij de social media-politie: je kinderen. Volgens hersenwetenschapper Daniel Levitin zijn zij *digital natives*, oftewel opgegroeid in het digitale tijdperk, waardoor zij hun aandacht nog geen tien minuten ergens bij kunnen houden. Twitter heeft nog 140 tekens; op Instagram wil de jeugd liefst helemaal geen woorden meer zien, en op Snapchat verdwijnt na een paar seconden je hele bericht. Aan die vluchtigheid doe ik niet mee, maar ik betrapte mezelf er laatst wel op dat ik mijn lunch zat te stylen om het mooier te kunnen fotograferen. 'Ach ja,' verzuchtte Richard, 'je bent er in ieder geval wél beter van gaan koken.'

OP DE FIETS

Richard is een echte fietser. Zodra we in Spanje aankomen, gaat bij mij meteen de bewegingssensor eruit, en lig ik de hele week het liefst gestrekt op een bedje onder een parasol. Mij maak je echt niet blij met een doe-vakantie; iets wat ik sowieso twee tegenovergestelde begrippen vind. Hoe anders is dat voor Richard; voor hem is trainen de ultieme vrijetijdsbesteding. Zo vindt hij het heerlijk om in Spanje tegen de bergen op te fietsen. Even een paar lekkere klimmetjes doen; helemaal naar beneden rijden en dan meteen weer terug naar boven bikkelen. Pfff – alleen al bij het idéé loopt bij mij de ketting eraf. Maar verder houd ik wel van fietsen, hoor. Ik vind fietsen zelfs hartstikke leuk. ‘Ja, uh-huh,’ zei Richard, ‘maar dan moeten wel alle planeten op één lijn staan.’ Dat is waar. Ik ben een mooiweertfietser. Ik houd van platte, rechte wegen langs een mooie waterkant, heerlijk lentezonnetje erbij, en de geur van versgemaaid gras. ‘Dat zijn dus ongeveer drie dagen per jaar,’ zei Richard. En ook dat is waar.

Maar daar zit bij mij nog wel een klein jeugdtrauma. Tijdens mijn middelbareschooltijd woonde ik namelijk in Persingen; het kleinste dorp van Nederland. Iedere ochtend moest ik ruim een uur door de Ooijpolder naar school fietsen, en voor mijn gevoel regende het niet alleen heel vaak – ik had ook altijd wind tegen. En als ik dan in de namiddag weer terug moest, was de wind gedraaid

en kon ik er wéér tegenin. Daar had ik echte fietskuiten van gekregen; iets wat in mijn beginjaren als model de stylistes in Parijs tot wanhoop dreef: ze kregen mijn ballonkuiten niet in die idioot kleine broekjes geperst. Dat vond ik toen heel vervelend, maar nu ik erop terugkijk denk ik: zeik niet, je hebt er een paar sterke benen aan overgehouden. Want fietsen is gezond, zo simpel is het. Ook je hoofd waait lekker door. Ze zeggen niet voor niks: when in doubt, pedal it out, oftewel: heb je last van iets, spring op de fiets. Het enige jammere is dat ik niet relaxed met Richard kan fietsen. Ook niet in Nederland. Als hij één keer trapt, is hij twee gemeentes verder.

Toen de kinderen klein waren, wilden ze nooit bij mij in het kinderzitje; ze gingen liever met z'n tweeën bij papa. Alec voorop, Emma achterop – en nóg ging Richard veel harder dan ik. Sterker nog: toen hij een keer met de kinderen ging fietsen, is hij bij een groepje wielrenners aangehaakt. Die vonden het niet zo leuk dat ze werden bijgehouden door een huisvader met twee kinderzitjes. Nu is het zo dat Richard er al jaren van droomt om met mij naar Spanje te fietsen. Dus ik zei: hartstikke leuk, maar dan neem ik wél een elektrische fiets met 'n motortje, want dan gaan we ongeveer even hard. Maar inmiddels zegt Richard dat hij liever Alec meeneemt, want anders moet-ie 'van oplaadpunt naar oplaadpunt' fietsen, en dat lijkt hem niet bevorderlijk voor het aantal kilometers per dag. Alec vindt het een geweldig idee – en ik eigenlijk ook. Want reken maar dat ik heb onthouden wat Leontien van Moorsel ooit heeft gezegd: als je zulke lange dagen op de fiets zit, wordt je onderkant een rauw tartaartje!

WAAR BLIJVEN DE SOKKEN?

Mijn wasmachine is een zwart gat voor sokken. Of is mijn droger misschien de schuldige? Hoe dan ook – er komen stevast minder sokken uit mijn was dan erin zijn gegaan. Hoe kan zo iets? Heb ik soms een Bermuda Driehoek in mijn washok? Nadat ik overal weer netjes paartjes van heb gemaakt, blijf ik stevast met een of twee eenzame sokken zitten. Ik heb er zelfs een tijdje een speciaal mandje voor gehad, omdat ik dacht: hun wederhelft zal ongetwijfeld na een volgende wasbeurt uit de machine komen rollen. Maar nee hoor. Voor ik het wist, had ik een hele mand vol weeskindjes die nooit meer hun maatje hebben gevonden. Dat het een veelvoorkomend fenomeen is, blijkt wel uit het feit dat je er zelfs muurbordjes voor kunt kopen, met daarop: ‘Departement van de vermiste sokken’. Aan een draad met kleurige wasknijpers kun je dan eenzame sokken ophangen, wachtend op betere tijden. Die nooit komen. Want een vermiste sok (bij mij thuis althans) is weg en blijft weg.

Maar waar is-ie naartoe? Over die vraag heeft zich al eens iemand gebogen, en hij of zij heeft toen in een kleine enquête de volgende opties gegeven: de sok is A) ergens achter in de droger blijven steken, B) tegen de bovenkant van je wasmachine geplakt, C) aan andere kleding blijven zitten, of D) vertrokken naar Narnia. Bijna driekwart van de respondenten koos voor

Narnia, het sprookjesland achter de deur van de kast. Ik denk dat deze mensen zomaar eens gelijk zouden kunnen hebben. Wie weet welke wondere wereld zich schuilhoudt achter de deur van mijn droger? Er zijn dan ook slimme sokkenfabrikanten die een paar sokken nu als '2 plus 1' verkopen, 'omdat je er toch altijd één kwijtraakt'. Dat vind ik een wereldidee. Het klinkt misschien suf, maar ik kan echt een favoriet paar sokken hebben. Je zou denken: een sok is een sok. Maar sommige nieuwe sokken trek je aan, en dan weet je het meteen: zo, deze zitten écht lekker. (Ja, jongens, ik maak wat mee op een dag!)

Het probleem van fijne sokken is echter dat ze een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenen op pubers. Mijn dochter Emma en ik hebben dezelfde schoenmaat, maar 'mijn en dijn' is voor een puber een nogal rekkelijk begrip. Nu vind ik het meestal geen probleem om mijn spullen met haar te delen, maar in het geval van mijn favoriete sokken lijkt ze wel een eenmansdestructiebedrijf: ze rent ermee door de tuin, maakt ze zo vies dat ze nooit meer helemaal schoon worden én presteert het om er altijd gaten in te lopen. Mijn zoon Alec kan daar trouwens ook wat van, tot afgrijzen van mijn moeder. Zij wil kapotte sokken het liefst meteen stoppen, maar de sokken van nu zijn toch een beetje een wegwerpproduct geworden. Behalve je favoriete sokken dan, die moet je koesteren. Want die dag dat je er één kwijtraakt aan Narnia komt snel genoeg. Al denkt mijn moeder dat er iets heel anders mee gebeurt. 'Die lintpluis uit je droger,' zei ze laatst, 'dat is niks anders dan de gecremeerde resten van je vermiste sokken.'

METAAALMOEHEID

Waarom gaan mensen scheiden? Heel wat stellen trouwen te jong, te snel of met een enorme plaat voor hun hoofd – of een combinatie van alle drie, zoals mij bij mijn eerste huwelijk is overkomen. Het grappige is dat echtelieden die gaan scheiden vaak dingen zeggen als: ‘We begrijpen elkaar niet meer’, terwijl volgens mij eerder het omgekeerde waar is: ze zijn elkaar juist gaan begrijpen en tot de conclusie gekomen dat ze helemaal niet bij elkaar passen. Vrouwen komen over het algemeen iets eerder tot die conclusie dan mannen, aangezien van iedere tien scheidingen er zeven door de echtgenotes worden aangevraagd. Het kan natuurlijk ook zo zijn dat hun mannen reeds mentaal waren uitgecheckt, maar lijfelijk nog aanwezig bleven omdat het toch wel verrekke handig was, dat volpension met schoon wasgoed. Want hoe graag mannen ook wild en ongetemd willen overkomen – stiekem zijn de meesten toch erg op hun natje en droogje gesteld.

Ook in mijn kennissenkring zat zo’n man die zich na twaalf jaar huwelijk ‘opgesloten’ voelde bij zijn vrouw en twee kinderen. Hij wilde vrij, hij wilde los, hij wilde gáán! Maar terwijl zijn echtgenote na een periode van intens verdriet helemaal is opgebloeid tot een sexy single, zat h́j binnen de kortste keren weer ergens anders ‘vastgeketend’ aan de bank, en dit keer met een niet-geheel-geplande baby op komst. ‘Tja,’ vertelde zijn ex-echtgenote mij op een feestje, ‘ik leid nu het vrije,

ongebonden leven dat hij zo graag wilde. Als dat echt was wat hij wilde, tenminste. Soms denk ik: ik was twaalf jaar met hem samen, maar ik kende hem helemaal niet.'

Dat hoor ik wel vaker van gescheiden vriendinnen: dat ze hun ex-man gaan bekijken alsof hij een vreemde is. Is dát de man naast wie ik al die jaren wakker ben geworden? Dat is dan nauwelijks nog te rijmen. Hoe zou dat komen? Hoe kan het gebeuren dat er zo'n afstand kan ontstaan tussen jou en iemand met wie je zo lang intiem bent geweest?

Ik heb het zelf ook, hoor. Ik ben nu al zo lang met Richard samen dat ik meestal vergeet dat ik ooit, honderd jaar geleden, nog 'n jaartje met iemand anders getrouwd ben geweest. Ik, een 'gescheiden vrouw'? Dat lijkt wel een ander leven. Net zoals ik me nu niet voor kan stellen dat ik ooit niet met Richard getrouwd zou zijn. En daarmee kom ik weer terug op mijn beginvraag: waarom gaan mensen scheiden? En hoe is het te voorkomen? Volgens mij sneuvelen de meeste huwelijken niet aan iets groots en dramatisch, maar juist aan de kleine, sluipende ergernissen. Het is een soort metaalmoeheid, veroorzaakt door gezinssleur en dagelijkse beslommeringen. Te midden van: 'Ga jij d'r nou eens uit, het is ook jouw kind!' en: 'Heb je nou alweer de verkeerde pastasaus meegenomen?' blijft er vaak maar weinig over van de aanvankelijke romantiek. Daarvoor heeft positiviteitsgoeroe Anthony Robbins een even simpele als doeltreffende oplossing: 'Blijf doen wat je in het begin van je relatie deed; dan komt er ook geen einde aan.'

VROUW ACHTER HET STUUR

|k zat laatst op zo'n typisch Nederlandse verjaardag, met alle stoelen in een soort kringgesprek, toen het Formule 1-succes van Max Verstappen ter sprake kwam. Het pas zeventienjarige wonderkind, zoon van oud-coureur Jos Verstappen, heeft nu al punten voor het WK-klassement gescoord; als jongste coureur ooit. Hartstikke leuk natuurlijk, maar het duurde niet lang of de mannen in de kring begonnen erover dat mannen 'nu eenmaal' beter rijden dan vrouwen, en dat de racewereld een van de laatste mannenbastions is en voorlopig nog wel zal blijven. Ja, ja, ja. Vast. Er zijn inderdaad (veel) meer mannelijke coureurs, maar je hebt óók Susie Wolff en Carmen Joda, Formule 1-testcoureurs bij respectievelijk Williams en Lotus. En wat dacht je van Danica Patrick? Zij won een race in de wereldberoemde Amerikaanse IndyCar Series, en rijdt nu met succes in de NASCAR Sprint Cup. 'Maar dat zijn uitblinkers,' zeiden de mannen. 'De gemiddelde vrouw rijdt slechter dan de gemiddelde man.'

Nu is het inderdaad zo dat vrouwen méér rijlessen nodig hebben dan mannen om hun rijbewijs te halen. Maar daarna lijkt het of diezelfde mannen hun superieure stuurmanskunsten in een grote stofwolk achter zich laten, want ze krijgen veel vaker verkeersboetes dan vrouwen, claimen veel meer schade bij hun verzekeraar en zitten veel vaker met alcohol op achter het stuur. 'Mannen rijden

nu eenmaal dynamischer,' meenden de mannen op de verjaardag. Waarbij dynamisch een synoniem is voor: 'Ik pas de verkeersregels graag naar eigen behoefte aan'. Ik vind mezelf een gemiddelde chauffeur; niet supergoed maar zeker ook niet slecht. Ik ben aan de voorzichtige kant, maar ik houd ook van doorrijden. Een chauffeur als zovelen – man óf vrouw. Want waarom zouden mannen per definitie beter zijn in autorijden? Bij mijn weten start de motor namelijk gewoon met een sleutel, en niet met een specifiek lichaamsdeel. En dan te bedenken dat de allereerste automobilist ooit een vrouw was.

Ze heette Bertha Benz, en was de echtgenote van Carl Benz, de uitvinder van de eerste auto met een benzinemotor. Bertha was niet alleen technisch maar ook rijk: zo heeft zij de ontwikkeling van Carls prototypen gefinancierd. Maar Carl had last van depressies en faalangst, en hij begreep niet waar zijn uitvinding nu eigenlijk goed voor zou kunnen zijn. En dus pakte Bertha op 5 augustus 1888 zonder zijn medeweten de driewielige auto, en kachelde met haar twee zonen naar haar moeder, een onherbergzame reis van meer dan 100 kilometer. Bertha wilde laten zien dat de nieuwe uitvinding handig zou zijn voor persoonsvervoer, en de publieke ophef over het rijdende wonder heeft precies dát bewerkstelligd. Onderweg maakte Bertha ook nog met een ijzeren hoedenpin een olieleiding schoon, knoopte delen van haar kousen als isolatie om de knetterende draden, liet leer om de uiteindes van de remmen aanbrengen. Bij thuiskomst zei ze tegen haar verblufte man dat er een versnellingsbak moest komen voor de heuvels. *A Car Was Born*, zo heet de film over Bertha's leven. Misschien leuk om eens te kijken. Op verjaardagen en zo.

VIAGRA VOOR VROUWEN

In Amerika wordt gewerkt aan een pil die ze 'Viagra voor vrouwen' noemen. Het middel, Lybrido, wordt momenteel getest op vrouwen met een langetermijnrelatie. Die hebben namelijk aangegeven dat ze met het verstrijken van de jaren minder zin hebben gekregen in seks met hun man. Volgens de farmaceutische industrie is dit een ziekte die dringend genezen moet worden met medicijnen. Maar volgens mij is het helemaal niet zo verwonderlijk, en ook niet zo moeilijk te verhelpen. Er is zelfs een oude mop over. Komt een man bij de apotheek, en vraagt: 'Verkoopt u ook Viagra voor vrouwen?' Waarop de apotheker antwoordt: 'Nee, maar op de hoek van de straat is een juwelier, en die heeft wel wat u zoekt.' Oké, het is maar een geintje. Maar er zit wel een kern van waarheid in. Seksuele opwinding werkt bij vrouwen nu eenmaal anders dan bij mannen.

Viagra werkt heel eenvoudig: het verwijdert je vaten. Veel mannen krijgen last van dichtgeslibde aderen of een slechtere bloedsomloop. Resultaat: een minder fiere erectie. Dus hup, een blauw pilletje erin, en de boel blaast weer op. Dit tot ergernis van heel wat echtgenotes, want zodra de mast staat, moet ook meteen de vlag in top. Maar voor de meeste vrouwen is seksualiteit meer dan een urenlange erectie waar iets mee 'moet' gebeuren. Na het megasucces van Viagra dachten de farmaceutische bedrijven waarschijnlijk:

en nu ook zo'n pil voor de andere helft van de wereldbevolking. Maar hoe moet die werken? Lybrido zorgt voor een betere doorbloeding van de vagina, maar daarmee ben je er nog (lang) niet. En dus schijnt er ook een component in te zitten die rechtstreeks op de chemische samenstelling van de hersenen werkt: een stofje dat 'iets' met je emoties en je verlangens doet. Ik vind het allemaal nogal wat. Voor mannen is Viagra een simpele, maar doeltreffende vooruitgang: ze hebben liever een harde schijf dan een floppydisk. Maar zouden vrouwen echt willen dat er in hun brein wordt gewroet?

En dat terwijl er uit een groot Amerikaans onderzoek is gebleken dat het helemaal niet waar is dat vrouwen minder zin hebben in seks dan mannen. Maar er is wel een verschil: vrouwen willen begeerd worden. Een vrouw wil het gevoel hebben (en houden) dat een man naar haar verlangt. De allure van de bestseller *Vijftig tinten grijs* zit hem volgens mij niet zozeer in de tepelklemmen, als wel in het verhaal van een knappe man die totaal verslingerd is aan die ene vrouw. Wat is er opwindender dan dat? Nou, twee knappe mannen, zie het succes van *Twilight*. Maar als vrouwen lang met dezelfde partner samen zijn, verliezen ze vaak dat gevoel van begeerd worden: 'hij moet het wel met mij doen, want ik lig toevallig naast hem.' Viagra voor vrouwen is nergens voor nodig. Geef haar liever aandacht! Laat merken dat je naar haar verlangt; stuur een sexy berichtje tijdens de werkdag. Een vrouw merkt graag dat je haar nog steeds de moeite waard vindt. En dat hoeft echt niet middels een glimmertje van de juwelier. Een glinstering in je ogen is meer dan genoeg.